

РЕШЕНИЕ

№ 1355

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Цветелина Георгиева

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **7915** по описа за **2023** година докладвано от съдия Цветелина Георгиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК във връзка с чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. Л. Ф. Е. В., [дата на раждане], гражданин на Кралство Б., притежаващ документ за самоличност - удостоверение за постоянно пребиваване №[ЕИК], изд. на 13.07.2018 г. от МВР - П., валидно до 15.06.2028 г., с личен номер [ЕГН], чрез адв. Т. Ц. срещу решение № 2777/12.06.2023 г. по НАХД № 352/2023 г., по описа на СРС, НО, 19-ти състав, с което е потвърден електронен фиш серия „К”, № 3968453 на СДВР, с който на жалбоподателя за нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 400 лв. на осн. чл.189, ал.4 във вр. с чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП от ЗДвП и е осъден да заплати сумата от 80лв за съдебни разноски - юрисконсултско възнаграждение.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение като неправилно, а също и издадения електронен фиш като незаконосъобразен. Претендира заплащане на съдебни разноски по представения списък на разноски и възразява за прекомерност на претендираното юрк. възнаграждение.

Ответникът СДВР моли съда да остави без уважение подадената касационна жалба и да потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Претендира присъждане на юрк. възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София – град, IV-и касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба се явява процесуално допустима, като подадена в срок, от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съобразно чл. 218 АПК, касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, обжалваното такова намира за валидно и допустимо.

Правилно районният съд е установил, че на 14.09.2020 г. в 13:36 часа на лек автомобил марка „А.“, модел „А 8“, с ДК [рег.номер на МПС] е заснет видеоклип №13173 в [населено място] на [улица], парк „В.“ с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, от автоматизирано техническо средство TFR1-M № 560 за измерена скорост от 86 км/ч, като наказуемата е 83 км/ч, а превишението е 33 км/ч. при ограничение от 50 км/ч за населеното място.

Електронният фиш е бил обжалван пред районния съд от жалбоподателя, който посочва, че съгласно съдебната практика ЕФ се приравнявал едновременно на АУАН и НП, а съгласно чл.34, ал.1 от ЗАНН не се образува административнонаказателно производство, ако не е съставен АУАН в 3-месечен срок от откриван на нарушителя и ако е изтекла една година от извършване на нарушението – същото било извършено над 2 години преди връчване на ЕФ, който само фигурирал като данни в системата на КАТ, но не бил издаван, а за дата на издаването му следвало да се приеме датата на връчването му на жалбоподателя – 05.12.2022г – следователно не бил спазен срокът за съставянето му по чл.34 от ЗАНН, макар нарушителят да бил известен. В ЕФ не била посочена дата на издаване и това не позволявало да се прецени спазени ли се сроковете по чл.34 от ЗАНН.

Възразява също, че мястото на нарушението било формулирано неясно, без да може конкретно да се установи от посочените улици, с което правото му на защита било нарушено. Оспорва скоростта да е била регулирана с пътен знак В 26 и да е била 50 км/ч, тъй като ограничението на скоростта на [улица]била 80 км/ч. Оспорил е да са спазени условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата по Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г и по мотивите на ТР № 1/2014г на ОС на ВАС и да са издадени необходимите документи за използването му. Оспорил е при измерване на скоростта да е приспадната максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС, посочена в чл.755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, обн. ДВ бр.98/2003г.

Жалбата била преценена от районния съд да е допустима, но разгледана по същество - за неоснователна. Изложени са мотиви, че нарушението е заснето с годно техническо средство с посочен номер – надлежно удостоверено по делото с писмени доказателства; позовал се е събраната по делото справка на Столична община - приложено копие на проект за организация на движението по [улица]в района на парк „В.“, с посока на движение от [улица]към „Околовръстен път“, от което е приел за установено, че преди кръстовището с [улица]ограничението е от 50 км/ч и не е

налице промяна в организацията на движението на датата на нарушението 14.09.2020г; разгледал е приложимия към момента на нарушението текст на относимата разпоредба на чл. 189, ал.4 от ЗДвП, съгласно която когато нарушението е установено и заснето с годно техническо средство, в отсъствие на контролен орган и нарушител, се издава електронен фиш, с който се налага глоба в размер, определен за съответното нарушение и е посочил реквизитите му по § 6, т.63 от ДР на ЗДвП - териториална структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, място, дата, точен час на извършване на съответното нарушение, регистрационен номер на МПС-то, собственика, на когото то е регистрирано, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката и мястото на доброволното ѝ заплащане.

Направил е извод, че не са налице допуснати процесуални нарушения по липса на реквизити на електронния фиш, при съставянето на който не се изисква подпис на длъжностно лице, тъй като не съставлява конкретно волеизявление на длъжностно лице и по това се различавал от наказателното постановление – при последното този реквизит е задължителен, съгласно чл.57, ал.1 от ЗАНН. Посочил е, че по аргумент от Тълкувателно решение №1 от 26.02.2014г. на ВАС, постановено по т. д. №1/2013г., съкратеното производство за административнонаказателната отговорност чрез издаване на електронен фиш по чл.189, ал.4 от ЗДвП, е изключение от общите правила на ЗАНН - ЕФ е приравнен на НП само по отношение на правното му действие, но не и по форма, съдържание, реквизити и процедура по издаване; при издаване на ЕФ бил спазен тримесечния срок по чл.34, ал.1, изр. второ от ЗАНН - нарушението било извършено на 14.09.2020 г, а ЕФ бил издаден на 16.09.2020 г.

Проследил е съставената документация за използване на автоматизираното техническо средство, което е вписано в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване. Приел е за неоснователно възражението за липса на компетентност на полицейските служители да работят с АТСС, което работи в отсъствие и без намеса на полицейски служители, а измерването и регистрирането на нарушението се извършва автоматично. При извършен всестранен анализ на доказателствата, въззивният съд е направил краен извод, че отразената в ЕФ фактическа обстановка съответства на установената пред него и доказва извършено от лицето нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП - движил се е в населено място със скорост от 86 км/ч, при приспадната допустима грешка е вписана скорост 83 км/ч и при разрешена скорост от 50 км/ч. За това нарушение е наложено съответното административно наказание „глоба” в размер на 400лв, което е фиксирано по вид и размер, не може да бъде изменяно, предвид забраната на чл.27, ал. 5 от ЗАНН и с него ще бъдат постигнати целите на административното наказване по чл.12 от ЗАНН. Мотивирал е неприложимост на чл.28 от ЗАНН, приложим за деяния с по-ниска степен на обществена опасност или маловажност, каквото процесното не е.

Касационният жалбоподател не се е съгласил с изводите на въззивната инстанция, като на първо място счита, че е допуснато нарушение от формална страна в издадения ЕФ – глобата е наложена за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, регламентираща законовото ограничение на скоростта във и извън населено място. В процесния ЕФ се сочило, че ограничението на скоростта от 50 км/ч. е въведено с пътен знак „В 26" и същото било посочено и в протокола по чл. 10 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., но не било посочено какво точно е ограничението на скоростта. На това основание приема, че ЕФ е следвало да бъде издаден на основание чл. 21. ал. 2 от ЗДвП, а не на

основание чл.21. ал. 1 от ЗДвП, т.е. наказващият орган се е позовал на грешно правно основание. Поради това оспорва мотивите на въззивното решение, че ограничението на скоростта било 50 км/ч. за населено място, като било общоизвестен факт, че ограничението на скоростта на [улица] е от 80 км/ч.

Прави оплакване и че въззивният съд не е обсъдил възражението му, че ограничението на скоростта от 50 км/ч на този пътен участък е въведено с пътен знак „В 26“ и счита, че по делото няма нито едно доказателство за този факт, което било в тежест на наказващия орган, а дори и да имало такъв знак, полицейските служители били извършвали контрол по заснемане на пътните водачи извън действието на този пътен знак. За установяване на тези обстоятелства съдът бил проявил бездействие да ги установи.

Възразява и че не било установено къде точно се е движил автомобила и кое е мястото на нарушението - посочени били две посоки - бул. „Ц. шосе - В. от [улица] към Околовръстен път, което било неясно, защото едновременно се сочили две посоки или улици, но не било ясно дали това е движението на автомобила или улицата, по която се движи и към която се е насочил. С това било нарушено правото му на защита и водело до незаконосъобразност на обжалвания ЕФ, но по тези оплаквания също липсвало произнасяне от въззивния съд.

Ответникът изцяло е оспорил възраженията по касационната жалба, като счита, че правилно въззивният съд е приел, че при издаването на електронния фиш не са нарушени разпоредбите на чл. 188 от ЗДвП и чл.189, ал.4 и сл.от ЗДвП, което е с необходимото съдържание, а нарушението е установено с автоматизирано техническо средство за регистрация на пътни нарушения АТСС TFR1-M 560, както и рег. номер на МПС, собственикът, описано е нарушението и нарушените разпоредби, размерът на глобата и начините за доброволното ѝ заплащане. Продължава, че от съда правилно е установена и фактическата обстановка, като към момента на извършване на нарушението автоматизираното техническо било преминало преглед за техническа изправност, съгласно Протокол за проверка № 4-38-19/30.10.2019 г. от Българския институт по метрология, т.е. било одобрено съобразно нормативните изисквания, било е минало периодична техническа проверка, като срокът му на валидност бил до 24.02.2020 г. - Удостоверение за одобрен тип средство за измерване № 10.02.4835.

Позовал се е на разпоредбата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП, съгласно която „изготвените с технически средства или системи заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес“ и поради това счита, че правилно от районния съд е кредитиран приложения снимков материал към процесния електронен фиш, като годно веществено доказателствено средство за установяване на нарушението. От него се установява отчетената скорост 86 км/ч, която е намалена с отчетената възможна процентна грешка от 3 % и е приложена относимата правна норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП - водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място от 31 км/ч. до 40 км/ч. се предвижда адм. наказание „глоба“ от 400 лв.

Ответникът счита и че използваното АТСС, с което е установено нарушението отговаря на приетото с ТР № 1/26.02.2014 г. на ВАС и изменението на закона – § 6, т. 65 от ДР на ЗДвП, съдържащ легална дефиниция и определящ различните видове, като процесното е автоматизирано, без контролният органи да се намесва в работата му, а само го позиционира, включва и задава ограничението на скоростта, а след

преустановяване на контрола да го изключва и демонтира и това правилно било установено и отчетено от съда в обжалваното решение.

Касационната инстанция намира, че при разглеждане на делото и постановяване на съдебното решение районният съд не е допуснал съществени нарушения на съдопроизводствените правила, налагащи в съответствие с чл. 63 от ЗАНН отмяна на акта – фактическата обстановка е била изяснена в пълнота, като възражението на касатора в обратния смисъл намира за неоснователно. По делото е била приложена административната преписка в пълнота, като от снимковия материал е видно ясно местонахождението на превозното средство. Конкретно за установяване на въведеното ограничение на скоростта, районният съд е изискал и приел по делото схема на организацията на движението с поставените пътни знаци – същата е подробна за този пътен участък и от нея се установява неколккратно редуване на пътни знаци, указващи различно ограничаване на скоростта. След като движението се извършва в населено място, то ограничението на скоростта е 50 км/ч и това ограничение касаторът е длъжен да спазва, а в конкретния случай, за този пътен участък на бул. „Ц. шосе - В. от [улица] към Околовръстен път, за ограничението от 50 км/ч е поставен и пътен знак „В 26“ с указано ограничение от 50 км/ч, именно поради неколккратното последователно изменение на разрешената скорост. И в двата случая касаторът е бил длъжен да се движи с 50 км/ч – веднъж, защото се намира в населено място и втори път поради наличие на пътен знак „В 26“ и точно това е и отразеното в издадения ЕФ по достатъчно ясен и еднозначен начин. Твърденията на касатора за общоизвестност, че разрешената скорост на [улица] е от 80 км/ч е невярно – първо, това не се установява от писмените доказателства по делото, одобрената организация на движението, а ако ще се говори за общоизвестност, то за този булевард е трайна организацията по редуване на различни ограничения на скоростта, следващи едно след друго, указана с пътни знаци, каквато последователност е отразена и в приетата схема. Ето защо и касационната инстанция намира, че административнонаказващият орган е доказал това обстоятелство, без да е необходимо към всички, вече събрани пред въззивния съд доказателства, да се намира и снимков материал на пътния знак. Все в този смисъл за неяснота е и възражението на касатора, че не е ясна посоката на движение на автомобила и не е ясно мястото на нарушението, което правилно от районния съд е намерено за неоснователно – от приложения снимков материал в административната преписка, конкретно клип № 13173 към снимките на автомобила се установяват и местонахождението му и посоката на движение.

Касационната инстанция споделя изцяло изводите на въззивния съд за спазване условията и реда по Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015г за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, издадени са необходимите документи за използване на АТСС, което е удостоверено като годно техническо средство, разграничил е правната природа на ЕФ от НП като реквизити, приел е, че административнонаказателното производство е образувано при спазване на тримесечния срок по чл.34, ал.1, изр. второ от ЗАНН, като при условията на чл. 221, ал. 2 от АПК препраща към тях, без да е необходимо същите да бъдат отново преповтаряни.

По изложените съображения, касационната инстанция намира, че не са налице основания за отмяна на обжалваното решение и същото като законосъобразно и

правилно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати в полза на ответника претендирани съдебни разноси в размер на 80лв – възнаграждение на юриконсулт, определени по основание и размер съгласно разпоредбите на чл. 63д, ал. 4 и ал.5 от ЗАНН и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК Административен съд София - град, IV-и касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 2777/12.06.2023 г. по НАХД № 352/2023 г., по описа на СРС, НО, 19-ти състав.

ОСЪЖДА Х. Л. Ф. Е. В., [дата на раждане] , гражданин на Кралство Б., притежаващ документ за самоличност - удостоверение за постоянно пребиваване №[ЕИК], изд. на 13.07.2018 г. от МВР - П., валидно до 15.06.2028 г., с личен номер [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи – С. сумата от 80лв за съдебни разноси, юриконсултско възнаграждение, пред настоящата инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.